І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь . . .

Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIV. Ч. 220. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 1-го ГРУДНЯ 1967 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, DECEMBER 1, 1967 No. 220. VOL. LXXIV.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Четвер, 30-го листопада 1967

В АМЕРИЦІ

ВИБОРЦІ МІСТА КЕМБРІДЖУ БІЛЬШІСТЮ голосів у відношенні як 3 до 2-ох відкинули проєкт, щоб ЗДА забрали свої війська з В'єтнаму. Це університетське місто в Массачусетс має 92,677 мешканців і 44,805 зареєстрованих виборців. За те, щоб ЗДА забрали свої війська з В'єтнаму, голосували 11,349 осіб, а проти було 17,742. Неважних голосів було — 1,960. Цікаве те, що за ліквідацію війни у В'єтнамі голосували в більшості виборці, які живуть в дільниці, де мешкають інтеліґенти, а робітничі дільниці були за те, щоб вести війну у В'єтнамі до переможного кінця.

СЕНАТ СХВАЛИВ ЗАКОНОПРОЄКТ про федеральну контролю над м'ясом. Законопроєкт цей прийнято 28-го листопада більшістю 89-ох до 2-ох голосів. Цей законопроєкт має на цілі охороняти споживачів м'яса, бо він вимагає, щоб м'ясо, яке споживачі купують, було таке здорове, як цього вимагає федеральний стандарт. Палата Репрезентантів схвалила не такий строгий законопроєкт про контролю над м'ясом, і тепер вона мусить змінити вже схвалений проєкт. Голова Палатної Рільничої Комісії конґресмен В.Р. Повдж заявив, що це буде нелегка справа. Досі 7 стейтів не мають окремих законів про контролю над м'ясом.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ЕКСПОРТ В ЖОВТНІ цього року становив 2,383,000.000 дол., значно менше, як у вересні ц.р., коли він виносив $ 2,631,600,000. Імпорт в жовтні був майже такий самий, як у вересні — 2,216,400.000 (жовтень) і 2,215,900.000 дол. (вересень). З повищого виходить, що торговельна надвишка в жовтні ц.р. була мала і становила тільки 166.6 мільйони долярів, а у вересні вона становила тільки 166.6 мільйона долярів, в у вересні вона становила мали вплив такі чинники: зменшення летунського експорту і страйк у фабриках Форда, який не міг експортувати авт в тому місяці.

ПРОВІДНИКИ ЛІБЕРАЛЬНОЇ ПАРТІЇ не знають, яке становище зайняти до політики Уряду президента Джансона, головним чином до справи війни у В'єтнамі. Частина лібералів проти війни у В'єтнамі, стейтовий голова цієї партії в Ню Йорку о. д-р Доналд Гаррінґтон також проти війни. Але провідник робітничої спілки Луїс Стулберґ, який є фактично головою партії, домагається, щоб ліберали схвалили в'єтнамську політику Уряду та підтримали кандидатуру президента Джансона в 1968-му році. Ліберали — мала партія, але вона в 1960-му році допомогла Джанові Ф. Кеннеді здобути нуйоркський стейт, давши йому 406,176 голосів більше.

В НЮ ЙОРКУ В ПЕРШИХ ДНЯХ ЦЬОГО ТИЖНЯ було деяке замішання між пасажирами підземної залізниці, бо дирекція підземки об'єднала лінії двох систем підземки: Індепендент та БМТ. Зміни були на 8-ох лініях підземної залізниці, і пасажири в неділю, а найбільше в понеділок і вівторок, не знали, якою лінією їм треба їхати до праці або додому. На більших стаціях приміщено великі мапи з новими лініями, 600 працівників підземки інформували пасажирів, які впродовж чотирьох днів призвичаїлися до нових ліній. Позамісцеві пасажири повинні інформуватися, як їхати нюйоркською підземкою на її нових лініях, щоб заїхати до бажаного місця.

У СВІТІ

БРИТІЙСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ГАРОЛД ВІЛЬСОН ЗАЯВИВ у палаті громад, що британський уряд не відкличе свого внесення на прийняття Британії до Европейської Економічної Спільноти, без уваги на опозиційне становище французького президента де Ґолля. З-посеред шістьох членських держав ЕЕСпільноти — тільки Франція де Ґолля є проти прийняття Британії, а всі інші — Західня Німеччина, Італія, Бельгія, Голляндія і Люксембурґ — є „за" прийняття Британії і „проти" становища де Ґолля. Однак всі постанови ЕЕСпільноти приймаються одноголосно, отже Франція має право вета.

ФРАНЦУЗЬКА І БІЛЬШІСТЬ ЕВРОПЕЙСЬКОЇ ПРЕСИ ЗАСУДИЛИ ВИСТУП ДЕ ҐОЛЛЯ з минулого понеділка, коли-то він атакував Британію, Америку, Канаду й Ізраїль. Паризький впливовий „Ле Монд" написав у статті п. н. „Як ще далеко?, що „президент (де Ґолль) у своєму пізньому віці втратив вичуття межі вибриків?". Велика більшість французької преси обурилась з приводу одвертого виступу де Ґолля в користь проголошення канадійської франкомовної провінції Квебеку самостійною державою. Де Ґоллеві закидується тепер також антисемітизм у зв'язку з його зневажливими заввагами на тему „вибраного народу" та „самовпевнености жидів".

У МОСКОВСЬКІЙ „ПРАВДІ" ПОЯВИЛАСЬ ЗАЯВА, яка заперечує вістку, наче б заплянований у лютому наступного року з'їзд комуністичних головачів у Будапешті мав на цілі „втручатися в справи будь-котрої братньої партії або навіть „виклинати" когонебудь з комуністичного руху". Та заява має очевидячки на цілі заспокоїти румунську й інші комуністичні партії, які не хочуть, щоб на тому збіговищі у Будапешті „судили й засудили" комуністичну партію Китаю.

ІТАЛІЙСЬКИЙ УРЯД ОФІЦІЙНО ВІДКИНУВ ПЛЯН ФРАНЦУЗЬКОГО ПРЕЗИДЕНТА де Ґолля, щоб мірилом у міжнародних фінансово-торговельних розрахунках стало золото на місце доляра. Речники найбільших італійських партій і італійська преса різко зареаґували на понеділкову промову де Ґолля, тавруючи його за підривання єдности західнього світу, втручання в чужі справи (Канада) і спроби внести хаос у міжнародну економіку своєю кампанією проти американської валюти.

СИРІЯ ВІДМОВИЛАСЯ ВІД УЧАСТИ В ПАНАРАБСЬКІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ, яка повинна відбутись з початком грудня ц. р. у Каїро або в столиці Марокка Рабаті. Сирія і Альжир належать до найрадикальніших „соціялістичних" арабських держав, але Сирія ізольована у своїй крикливій протиізраїльській войовничості. Навіть єгипетський президент Нассер натаврував в своїй останній промові „тих, що говорять про війну, а не всилі вести її і не думають вести її" — маючи на увазі саме Сирію. Сирійська преса заповідає невдачу посередницьких заходів делеґата Об'єднаних Націй, шведського дипломата Гуннара Яррінґа, що його місією є завести мир на Середньому Сході. Яррінґ прибув до Ню Йорку на наради з генеральним секретарем ОН У Тантом та іншими державними мужами, після чого відлетить на Середній Схід.

МекНамара одержав і прийняв пост президента Світового Банку

Вашинґтон. — 29-го листопада вияснилася справа зміни на становищі секретаря оборони, бо МекНамара того ж дня офіційно одержав пропозицію від Світового Банку та прийняв пост його президента. Секретар Оборони Роберт МекНамара відвідав президента Джансона. Обидва вони склали дбайливо обдумані заяви, в яких висловлюють прихильність до себе та заявляють, що розуміють доцільність тієї зміни, яка сталася в Пентаґоні. Обидва вони обговорювали справу наступника МекНамари на пості секретаря оборони, хоч в цій справі не складено жадної заяви. МекНамара мусітиме працювати в Пентаґоні до початку 1968-го року, бо мусить виготовити оборонний бюджет на 1969-ий рік, який зачинається 1-го липня 1968-го року. Окремі шефи збройних сил предложили проєкти своїх бюджетів, які разом становлять між 98 і 99 більйонами дол. Цьогорічний, 1968-ий оборонний бюджет виносить 73 більйони дол. Президент Джансон сподівається, що досвід МекНамари допоможе йому зменшити оборонний бюджет якнайбільше до суми 73 більйонів дол. Неофіційні спекуляції називають як можливих наступників у Пентаґоні — заступника секретаря оборони — Пола Г. Ніці; Сайруса Р. Венса, Роберта Б. Андерсона та інших. Про це рішає сам Президент, тому всякі спекуляції є тільки спекуляціями.

Роберт МекНамара

Сенат збільшив поштові оплати, платні поштовикам, державним урядовцям і військовикам

Вашинґтон. — Сенат 29-го листопада більшістю 85-ох до 2-ох голосів схвалив збільшити поштові оплати і платні поштовим працівникам та військовикам і державним урядовцям. Збільшені оплати від поштових посилок мають обов'язувати аж від 1-го січня 1968-го року, а збільшені платні поштовим працівникам та військовикам обов'язують від 1-го жовтня 1967-го року. Поштові оплати збільшені таким способом: звичайний лист буде коштувати 6 центів (тепер 5); поштова картка — 5 центів (4); летунський лист — 10 центів (8); летунська картка — 8 центів (6). Коло двох мільйонів федеральних працівників дістануть збільшені платні від 1-го жовтня 1967. 3.4 мільйона військовиків мають збільшені платні також із важністю 1-го жовтня 1967. Їхні платні збільшені на 4.5 відсотка. Поштові урядовці дістали збільшені платні з важністю від 1-го жовтня. Їхнє збільшення становить 6 відсотків. Цей законопроєкт треба ще узгіднити із тим текстом, який схвалила Палата Репрезентантів, бо між двома текстами є деякі різниці.

Республіканські конґресмени твердять, що вашинґтонські демонстрації організували комуністи

Вашинґтон. — Три конґресмени республіканці — Джералд Форд із Мишиґену, Леслі Арендс з Іллиной та Френк Бав з Огайо твердять, що противоєнну демонстрацію коло Пентаґону в жовтні цього року зорганізовано під впливом комуністів. Конґресмен Бав твердить, що немає найменшого сумніву в тому, що ця демонстрація — це діло комуністів, хоч її очолював Дейвід Деллінґер, голова Крайового Мобілізаційного Комітету в справі закінчення війни у В'єтнамі. Ці три конґресмени твердять, що з заяви президента Джансона 24-го жовтня виходить, що провідник цієї маніфестації та противоєнні діячі перед маніфестацією конферували з комуністами з В'єтнаму. Ділінґер їздив до Ганой 1966 року, а вліті цього року конферував із комуністами в Братиславі в Чехо - Словаччині. Урядово представник Департаменту Справедливости заявив, що демонстрація у Вашинґтоні відбувалася без впливу комуністів. Таке становище Департаменту Справедливости тим дивніше, що сам Ділінґер признався, що він в Копенгаґені бачився з в'єтнамськими комуністами, які були на Міжнароднім Трибуналі для суду над воєнними злочинцями.

Айзенгавер подарував свій дім і фарму американському народові

Вашинґтон. — Колишній президент Двайт Д. Айзенгавер і його дружина подарували свою 230-акрову фарму та дім в Ґеттисбурґу, Па., на власність американського народу. Білий Дім повідомив про це 29-го листопада і заповів, що з мастку колишнього президента буде нова національна пам'ятка, якою опікуватиметься Департамент Внутрішніх Справ. Коли колишній президент передав документи про цей дарунок секретареві внутрішніх справ Стюартові Л. Юдоллові, то пані Айзенгавер дотепно сказала: „Тепер знов мешкатимемо в державних будинках". Дім в Ґеттисбурґу — це перший їхній дім, бо президент Айзенгавер як військовик мешкав у державних приміщеннях. Д. Айзенгавери будуть жити в цім домі до своєї смерти. Пані Айзенгавер зможе там жити 6 місяців після смерти свого чоловіка, а після того масток стане власністю Уряду. Цей масток сусідує з Національним Військовим Парком, де під час Громадянської війни була відома битва між Унією і Конфедерацією. Секретар внутрішніх справ Юдолл заявив, що американці повинні бути вдячні за такий цінний дарунок генералові Айзенгаверові та його дружині. 200 акрів подарованої землі — це управна рілля і пасовисько, 20 акрів — ліс, а 10 акрів — це площа для кількох будинків, що стоять на цій фармі.

Американський мировий посередник нараджується з президентом Кіпру Макаріосом

Нікозія. — Спеціяльний висланник президента Л. Б. Джансона посередничити між заінтересованими сторонами у мирному полагодженні конфлікту довкола Кіпру, Сайрус Венс, прибув в минулу середу 29 листопада ц. р. на Кіпр, щоб предложити кіпрсько - грецькому президентові Макаріосові вислiди своїх переговорів з грецьким і турецьким урядами. Венс їздив тричі до Атен і до Анкари та добився врешті порозуміння між Грецією і Туреччиною: обидві держави зобов'язались відкликати з Кіпру свої війська, введені туди всупереч договорові з 1960 року, як вжити мирних заходів задля ґарантування безпеки турецькій меншині на Кіпрі. Туреччина зобов'язалась здемобілізувати свої збройні сили, наставлені на десант на Кіпрі та війну проти Греції. Однак Туреччина зажадала також розв'язання кіпрсько-грецької парамілітарної організації, вбачаючи в ній загрозу для турецької меншини на Кіпрі, та інших ґарантій збоку кіпрського уряду. Саме ця справа залежить від згоди в першу чергу кіпрсько-грецького президента Макаріоса. Сайрус Венс мав першу нараду з Макаріосом впродовж півтори години та відвідав також в укріпленій турецькій дільниці міста лідера турецької меншини на Кіпрі, колишнього віце-президента тієї острівної держави, д-ра Фазіля Кучука. В тому самому часі в Атенах генеральний секретар Атлантійського Союзу (НАТО) Манліо Брозіо відвідав грецького міністра закордонних справ Панайотіса Піпенеліса і після тих відвідин проголосив оптимістичну заяву щодо ліквідації загрози війни між Грецією і Туреччиною за Кіпр.

Президент Кіпру, архиєпископ Макаріос

Північний В'єтнам заповідає важкі бої впродовж зими й весни 1968 року

Сайґон. — У керівному північно-в'єтнамському щоденнику „Кван Дон Ньян Дан" у Ганої появилась обширна стаття у войовничому й бундючному тоні, в якому в'єтнамські комуністи нахваляються, що вони „виграли" битву довкола південно-в'єтнамського міста Дакту, завдавши американцям надзвичайно високих втрат і примусивши їх стягнути туди 15.000 свого війська з інших відтинків фронту. Північно-в'єтнамські комуністи твердять, що вони „знищили або здесяткували 5 американських куренів під Дакто" та заповідають, що в тій центральній гористій околиці Південного В'єтнаму та на інших відтинках цією зимою і найближчою весною будуть відбуватися „важкі бої". В дальшому, північно-в'єтнамські комуністи намагаються здискредитувати в тій статті американського головного команданта у В'єтнам генерала Вільяма Весморленда, як стратеґа й полководця, та підкреслюють зріст внутрішньо-американської опозиції проти В'єтнамської війни, як ніби наслідок „американських воєнних поразок". Американські керівні кола в Сайґоні та воєнні кореспонденти припускають, що комуністи посилять в найближчих тижнях-місяцях свої атаки, щоб доказати, що їхня збройна сила не зламана і щоб використати це для політично-пропаґандивних цілей. Тим часом, північні в'єтнамські реґулярні війська, втративши у тритижневих боях в околиці Дакту коло 1.600 вояків поруч із 290 загинулими там американцями, втратили в минулу середу знову дальших 130 вояків.

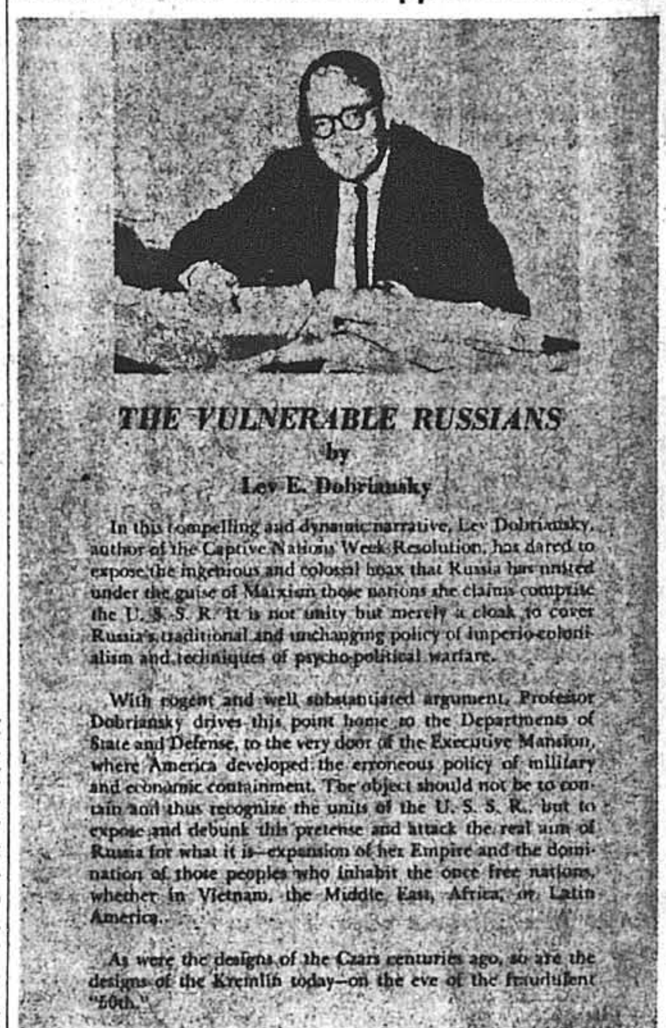
Внаслідку девальвації англійського фунта димісіонував міністер фінансів

Лондон. — В британському уряді Гаролда Вільсона зайшла поважна зміна: канцлер скарбу, себто міністер фінансів Джеймс Каллаґен подався до димісії, очевидячки внаслідку атак проти нього за переведену ним недавню девальвацію британської валюти. Вільсон затримав Каллаґена в свому уряді, призначивши його на нижчу позицію міністра внутрішніх справ, а дотеперішнього міністра внутрішніх справ Роя Дженкінса призначив на секретаря скарбу. Хоча Рой Дженкінс має економічну освіту, проте він сам називав себе радше істориком і письменником. Але він був лідером внутрішньої опозиції в Партії Праці проти прем'єра Гаролда Вільсона та його потенціяльним наступником і у призначенні його на високий та відповідальний пост секретаря скарбу коментатори добачують бажання прем'єра Вільсона задокументувати єдність партії та піти назустріч публічній опінії, що різко критикувала фінасову політику уряду. Зрештою, Британія дістала вже 1.400.000.000 дол. кредиту від Міжнародного Монетарного Фонду, на скріплення британської здевальованої валюти. На ту позику склалися 10 найзаможніших держав, включно з Францією і Японією.

Малесеньку нововідкриту плянету-астероїд офіційно названо „Україною"

Київ. — Співробітники Кримської астрономічної обсерваторії, що формально мала б належати до УССР, але підлягає безпосередньо контролі Академії Наук СССР, відкрили за останні три роки майже 180 нових малих плянет, або астероїдів. Астроном Микола Черник відкрив нову малу плянетку і запропонував надати її назву „Україна", а Міжнародний Плянетний Центр уже затвердив цю назву. Таким чином, крім земної України, є тепер у всесвіті ще одна, небесне тіло, астероїд „Україна". Повідомлення про це було надруковане в київській „Радянській Україні" з 25 листопада під наг. „Планета Україна". Розмір новововідкритої плянетки сягає від 1 до 2 кілометрів у діяметрі.

THE VULNERABLE RUSSIANS — НОВА КНИГА ПРОФ. Л. ДОБРЯНСЬКОГО

THE VULNERABLE RUSSIANS
by
Lev E. Dobriansky

In this compelling and dynamic narrative, Lev Dobriansky, author of the Captive Nations Week Resolution, has dared to expose the ingenious and colossal hoax that Russia has united under the guise of Marxism those nations she claims comprise the U. S. S. R. It is not unity but merely a cloak to cover Russia's traditional and unchanging policy of imperio-colonialism and techniques of psycho-political warfare.

With cogent and well substantiated argument, Professor Dobriansky drives this point home to the Departments of State and Defense, to the very door of the Executive Mansion, where America developed the erroneous policy of military and economic containment. The object should not be to contain and thus recognize the units of the U. S. S. R., but to expose and debunk this pretense and attack the real aim of Russia for what it is—expansion of her Empire and the domination of those peoples who inhabit the once free nations, whether in Vietnam, the Middle East, Africa, or Latin America.

As were the designs of the Czars centuries ago, so are the designs of the Kremlin today—on the eve of the fraudulent "50th."

Проф. д-р Лев Добрянський на повідомленні видавництва про випуск його книги

Ню Йорк. — В листопаді, в місяці, в якому сповнилося 50 років від початку народовбивчої большевицької контрреволюції та створення найбільш рабовласницької в історії колоніяльної комуно-московської імперії, на книжковому ринку появилася та поступила в продаж нова книга проф. д-ра Лева Добрянського, президента Українського Конґресового Комітету і автора резолюції та голови Крайового Тижня Поневолених Націй, що — як це сказано на обгортці книги — „є першою, що виявляє слабі місця колоніялістичної Росії та як ці місця можуть бути використані, щоб перемогти їх для миру з волею і справедливістю". Книга, що появилася у в-ві „Педжант Пресс", називається: The Vulnerable Russians („Уразливі Росіяни") та має 454 сторінки друку. На її зміст складається 21 розділ: 1. Перспектива Маркса на тюрму народів; 2. Свідчення Ніксона про американське спантеличення; 3. Закуліси резолюції про Тиждень Поневолених Націй; 4. Примара поневолених над Москвою; 5. Тиждень Поневолених Націй; 6. Історичний нарис совєтсько-російської агресії; 7. Лагуна в американській думці про Росію; 8. Совєтсько-російські слабості і уразливості; 9. Економічні напруження і болі московської імперії; 10. Російська подоба (імедж); 11. Нові обрії розуміння СССР; 12 Потреба Комісії Волі; 13. Народний Комітет Поневолених Націй; 14. Присмерковий погляд Раска на СССР; 15. Віденський танок холодної війни; 16. Голос — чи Америки? 17. Потьомкінські села неросійських совєтських республік; 18. Американський зиґ, російський заґ; 19. ЗДА зиґують, Москва заґує в справі Шевченка; 20. Справа Шевченка; 21. Політика перемоги в холодній війні.

Книга коштує 5.95 дол. і її можна набути в американських і українських книгарнях, також у книгарні „Свободи".

Разом із недавнім Світовим Конґресом Вільних Українців та зв'язаних з ними імпрезами й маніфестаціями, включно із дворазовим цілосторінковим повідомленням в „Ню Йорк Таймсі", книга проф. Л. Добрянського є черговим вкладом українців у здемаскування злочинно-народовбивчої колоніялістичної червоної імперії в 50-річчя її створення.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ

ТРИ КІНОВЕЧОРИ В НЮ ЙОРКУ

Активний кінопродуцент п. Ярослав Кулинич, автор документальних фільмів з життя українців у багатьох країнах вільного світу, зафіксував на кінострічці всі головні моменти перебігу СКВУ. Частину тих нових кінокадрів із СКВУ вже буде змога побачити в п'ятницю, суботу й неділю, 8-го, 9-го і 10-го грудня, у великій залі Українського Народного Дому на 2-й авеню. Два головні фільми на двох сеансах у п'ятницю присвячені життю українців на австралійському материку, о 6 і 8 вечора; в суботу на трьох сеансах підряд буде показано документальний фільм „Від Митрополита Андрея до Кардинала Йосифа" з рідкісними кінокадрами з України; у неділю о 3, 5 і 7-й г. вечора буде демонструватись кінодокумент „Шляхом Кобзаревої слави", з виступом відомого співака - бандуриста з Англії Володимира Луціва.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ В ІРВІНҐТОНІ

Ірвінґтон, Н. Дж. — В суботу 2 грудня ц. р. о год. 6 попол. відбудуться тут в Українському Народному Домі при 140 Проспект - евеню річні Загальні Збори Українського Конґресового Комітету Відділ Нюарк, на яких Управа складе звіт, після чого відбудеться дискусія й вибір нової Управи. Дотеперішнім головою був д-р Володимир Гук.

ДОПОВІДЬ І. КЕДРИНА І Я. ГАЙВАСА ПРО СКВУ

Іван Кедрин і Ярослав Гайвас матимуть в п'ятницю 1 грудня ц. р. о год. 7 веч. в Українському Інституті Америки при 79 вул. і 5 Евню в Ню Йорку доповідь на тему Світового Конґресу Вільних Українців, в якій розкажуть свої враження, рефлексії та дадуть оцінку тієї великої події. Спонзорує Об'єднання б. вояків - українців в Америці.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Відхід МекНамари

З іменем секретаря оборони Роберта МекНамари широкі кола американського суспільства пов'язують В'єтнамську війну. Дехто з ворожих пропагандистів цю війну взагалі називає „війною МекНамари". Насправді МекНамара належить радше до противників, як прихильників поширювання В'єтнамської війни, збільшування числа тамошнього американського війська і необмеженого бомбардування Північного В'єтнаму. Все ж МекНамара входив до „вершинної трійки" в ЗДА: президент Джансон, державний секретар Дін Раск і він.

Він уславився був, як знаменитий організатор і першорядний знавець американського військового промислу. Саме ці головні його кваліфікації, що їх проявив він на становищі екзекутивного директора у фабриці автомобілів Форда, були найкращою рекомендацією, щоб покликати його на становище секретаря оборони. Бо Пентагон — це не тільки військовий провід усіх родів американських збройних сил, штаби й пов'язання їх з Урядом цивільними секретарями — оборони, армії, летунства і морської фльоти. Пентагон — це найбільший підприємець Америки: адже бюджет оборони становить кругло 60 більйонів дол., з яких більйони йдуть різним фабрикам - доставцям зброї, виряду і всього, чого потребують могутні збройні сили великодержави. Секретар оборони є також зверхником 30.000 осіб, що урядують в будинку Пентагону і становлять надзвичайно складну і прецизну машину.

Протягом семи років урядування Роберт МекНамара виявив себе, як небуденна індивідуальність. Він здобув собі авторитет у шефів об'єднаних штабів, у Білому Домі й Капітолі. Поміркований республіканець в урядах демократичних президентів Дж. Ф. Кеннеді й Л. Б. Джансона, він був завжди надзвичайно льояльним супроти цих президентів, але зберігав при цьому незалежність думки. Трудно уявити, щоб МекНамара міг виконувати накази всупереч своїм поглядам, — те, що робив, робив він із глибини свого переконання. Всі американські коментатори, прихильні й неприхильні МекНамарі, погоджуються в одному: в Уряді Джансона не стало видатної індивідуальности, знаної вже в цілому міжнародному світі, і невідомо, чи його наступник „ходитиме в його черевиках".

Де Голль вірний собі

Західні дипломати й публіцисти давно вже перестали дивитися на французького президента де Голля, як на Сфінкса, що його заяви треба розшифровувати з найбільшою увагою. Французи й не-французи не дивуються вже різним екстравагантним виступам цього державного мужа, прийшовши до переконання, що він має — поруч із незаперечними історичними заслугами для Франції — також персональні хиби вдачі, які кладуть нестерту печать на його словах і ділах. На жаль, ці такі хиби, що їх не повинен мати ніякий активний політик, дипломат, та ще й відповідальний державний муж, керівник великої країни. Це — злопам'ятність і пов'язаною почуття особистої образи з-перед понад 20-ох років з актуальною міжнародною політикою. Жаль і лють де Голля, що ЗДА й Британія під час останньої світової війни не запросили його на конференції в Тегерані й Ялті і законспірували перед ним стратегічний плян висаду в Нормандії — є вихідним пунктом для заяв і політики де Голля по сьогоднішній день.

Під знаком такого анахронічного настрою стояла й остання промова де Голля з минулого понеділка. Він таврував у ній Британію, Америку і Канаду — всі три англомовні країни, виставивши собі ще одно свідоцтво, як ворог „англосаксів". Хоч ще недавно де Голль вказував на потребу девальвації британського фунта, як на одну з головних передумов прийняття Британії до Європейської Економічної Спільноти, тепер він уважає ту девальвацію за доказ, що Британії не слід допустити до цього західньо-европейського економічного бльоку. Він одверто пропагував теорію, згідно з якою не доляр, а золото повинно стати мірилом і засобом міжнародних фінансово - торговельних розрахунків, і признавши великодержавницьку могутність Америки, водночас зневажливо говорив про її дефіцитовий платничий баланс. А вже найгірше поставився де Голль супроти третього союзника Франції — Канади, поручаючи їй основну перебудову державної системи, в якій провінція канадійських французів Квебек повинна стати — суверенною державою!

Тільки тому, що люди звикли вже до вибриків де Голля, міжнародний світ і безпосередньо ображувані ним чужі держави не реагують на ці вибрики, як належало б. Журналісти на тій пресовій конференції недарма цікавились питанням „післяголлізму": що буде у Франції, коли не стане де Голля. Де Голль має 77 років, але він здоров, повен енергії, і тому світ узброївся у терпеливість і сприймає всі його виступи, як неминуче — але проминальне зло.

Михайло Данилюк

1003 ПЛЮС ТРИ МІЛЬЙОНИ

(Репортаж про СКВУ)

(1)

Щоб розігрітись...

Про Світовий Конгрес Вільних Українців по - різному говорили перед його початком, по - різному від нього сподівалися, різного від нього вимагали. А оце він пройшов, замів за собою нюйоркські вулиці та готелі, і критичний читач звітів та заяв у пресі думає: а що то з того всього вийде? Бо, фактично, як то воно все там було?

На це не легко відповісти. Ще, мабуть, і самі учасники Конгресу не повністю собі відповіли на всі питання. Ще треба часу, щоб це все перетравити, передумати. Тепер — може лише якісь факти, якісь картини подій, людей, які в своїй сумі дали те, що називаємо СКВУ.

Йдеться справді лише про деякі факти, бо охопити все, що відбувалося при Конгресі і на ньому — неможливо. Їх була така хмара, що неможливо було бути скрізь, все бачити, все пережити, щоб про все „рапортувати" вибагливим приятелям. Зокрема, якщо, приїхавши із затуманеної провінції, раптом стали ви серед самої еліти еміграційної „революції", яка навіть не має часу з вами говорити.

Тож днів за два перед початком Конгресу, махнувши рукою на всяку допомогу, берете ініціятиву в свої руки і, блукаючи по закрученних дільницях міста - велетня, самі прислухаєтесь, „що в тирсі шелестить".

А воно не шелестить, а говорить на повну силу голосових струн. Український Ню Йорк кипить, як ще, мабуть, ніколи в своїй історії. Пленум Конгресу вже ось-ось почнеться і кругом відчувається посилена підготова. Не тільки самого Конгресу, але всіх кадрів, середовищ, груп, організацій, Церков. Кругом збори, віча, засідання, наради, зустрічі з громадянством. Так, неначе всі себе „розігрівають", щоб потім піти широким полум'яним фронтом на Конгрес і там замести всі капосні проблеми, а на їх місце поставити змінену національну ідею. І ніби кожна нарада хоче принести зі собою якнайбільше, наче поставила собі моттом слова Франка, що на ній „мільйонів стан стоїть".

Були різні наради, відкриті, публічні, навіть із зустрічами делегатів з різних кінців світу, які інформували про свої країни поселення; були поза громадською участю; були широкі, вузькі, вузенькі; були старечі, молоді, жіночі. Чоловічих не було, але зібрання представників усіх діючих ветеранських організацій мали на це замашку. Були сесії сеньйорів науки, представників наших наукових установ і були наради молодих ентузіястів науки — студентських організацій. Були наради політичні, ідеологічні, програмові, церковні. На багатьох можна було вільно побувати, почути чимало, а на декотрих — ну, про це колись іншом разом...

Що ж ви думаєте на всіх цих нарадах, конференціях і засіданнях робилось? Кувалося. І яким же потішаючим фактом було те, що кувалось не списи, щоб „наступати" з ними на Конгресі — кували вони думку. Ніхто не говорив: „ага, ми їм покажемо!" Кожний хотів не тільки себе показати, але також себе побачити на Конгресі в найкращій формі. Це вже, либонь, зміна. Бо показати себе самого — це одно, а побачити себе самого — це вже справа солідніша. Провінційні делегати були спантеличені. І раді.

На всіх цих нарадах і засіданнях немов змовились: усі вибирали координаційні центри своїх з'єднань для цілого світу, і всі ухвалювали резолюції. Створили або закріпили координаційні центри для студентів, ветеранів, науковців, молоді, ще раз для жінок, навіть для журналістів. Усі ухвалили резолюції, щоб представити їх Конгресові. Ухвалили навіть журналісти, хоч і відбували вони свою світову конференцію в такій малій кімнаті, що не сидіти, а й дихати не було чим...

Коли б припустити, що СКВУ із-за якоїсь катастрофи не відбувся, то вже самі передконгресові наради варті були того, щоб люди з'їхались. Постання координаційних комітетів, різнородних комісій, ухвалення резолюцій — це була величезна робота, проведена кадром зацікавлених. Уже це зв'язало людей, ряд організацій і установ по цілій мережі нашого поселення.

І ось цікаво: ні одне об'єднання, організація, установа, середовище, Церква, ніхто з них не поминув у своїх постановах і резолюціях України й об'єднаного національного фронту поза Батьківщиною.

Хоч і які цікаві, а то й важливі наші поодинокі фронти — демократичний, визвольний, націоналістичний, ліберальний, все ж стало ще раз ясним, що найсильніший і найбільш потрібний — це фронт національний. Відчувалося, що він десь наростає і що його кадри несуть на Конгрес.

Благословіть, Владики...

Благословенням і привітанням українських Ієрархів почався СКВУ. Здавалося б, подія звичайна, бо всі більші свята та з'їзди у нас так починаються. Але тут — це було не так звичайно. Це чи не вперше засіли у Почесній Президії п'ять православних і шість католицьких Владик, в тому числі два Митрополити, представник православної Митрополії в Европі та католицького єпископа в Бразилії, а також два представники від баптистів - євангеліків.

Коли Митрополит УПЦ Іоан читав молитву, а з ним разом молились десять Владик двох віровизнань і два пастирі євангеликів, молились 1003 делегати та тисяча гостей, ви відчували, що ця молитва людей української душі пише нові сторінки історії.

Коли ви слухали глибоку і патріотичну промову Митрополита Максима Германюка, який вітав Конгрес від УКЦ, коли вслухалися у слова Архиєпископа УПЦ Мстислава Скрипника, який виносив Церкву поза „почесне відокремлення" і включав її в безпосереднє життя нації — ви відчували, що це говорять не тільки ваші Ієрархи, але й люди глибокої відповідальности і державного думання.

Промови представників і трьох Церков, промови голови ПАУК о. д-ра В. Кушніра, проф. Л. Добрянського, прийняття маніфестів, звернень, меморіялів — це були, фактично, не тільки святочні звіти. Вони були у суті своїй формі, але по суті були діловими матеріялами, які поклали підвалини вже від самого початку для дальшої праці Конгресу. Вони надали тон і форму національному фронтові. Це те, чого ви хотіли.

Наради, наради...

Наради пленуму Конгресу йшли повною ходою, а делегати ще прибували, аж поки їх число досягнуло 1003. Гостей, які з'їдилися з усіх сторін світу, зокрема з Америки і Канади, реєстрували раніше. Потім у запалі нарад, вже й перестали. Їх число, реєстрованих і незаписаних, доходило до півтори тисячі.

Тож, як засіло понад дві тисячі людей у величезній залі, думалося: і коли вони всі наговоряться? Ми ж знаємо наших людей на нарадах, знаємо наші дискусії, виступи у „формальн и х справах", заяви, деклярації. А тут вам лише чотири дні. Чи наговоряться?

Наговорились. Бо наради пленуму йшли в просторій залі, а хмара нарад ішла нарадами. Радились малими групами по кімнатах готелю, набивали їх димом, дискусіями і плянами. Радились в Народному Домі, в школі св. Юра, в домі ООЧСУ, в домівці ОДВУ, Українському Інституті, у залях церкви св. Володимира...

У перервах між нарадами Конгресу всі коридори готелю, всі ліфти, ресторани і бічні кімнати були набиті дискутантами. Дискусії почалися, коли Конгрес почав вислухувати доповіді. А ще більше посилились, коли почалися дебати про те, кого виберуть до Секретаріяту СКВУ, які основні резолюції мають піти на закінчення і хто їх розгортати роботу на місцях. Деякі дискутанти говорили вже й про наступний СКВУ.

Тим разом усі дискусії були не по лінії, „як на турка стати", а по лінії мобілізації національного фронту. Всі повертали свої думки до України. Пахнуло осінньою зрілістю, яка обіцяла плоди...

Наше 50-ліття

Про 50-ліття Української Національної Революції говорили ми цілий рік, як про нашу революцію в протиставленні до московс ь к о ї контрреволюції, і в світлі на-

(Продовження на стор. 3-ій)

А. Орел

„ЩЕ НЕ ВМЕРЛА УКРАЇНА"

(3)

З тексту й мелодії гимну можна зрозуміти, як нація оцінює сама себе, які ставить основні завдання, мету. Всі імперіялістичні, загарбницькі та шовіністичні народи мають державний гимн, сказати б, „барабанного" характеру. В них немає мотивів страждальних, ні геройчних, зате багато маршової бравури та самопевности й арогантії. Це звучить в їх національному гимні. Тоді в тексті немає почуття людської гідности, не чути й натяку на якісь моральні чи культурні норми, а натомість чути лише барабанний „гром победы раздавайся" (доба від Петра Першого в Росії) або „славься, славься, наш русский цар" чи „царствуй на страх врагам" (рос. цар до 1917 р.), чи й „від победы до победы" (сучасний гимн СССР), тобто три офіційні державні гимни російської нації різних епох. До речі однаковісінькі, ні в чому не змінені. Той же безоглядний шовіністично - переможний мотив та переможний месіянізм, що ним сонцеві й дотепер хизується російська нація. Різниця лише та, що сучасний російський офіційний гимн СССР в сенсі „шовінізму й загарбницького месіянізму побив усі рекорди. Бравура, самозакоханість, найзарозуміліший російський переможний месіянізм, що на тлі нечуваних в історії людства страждань поневолених народів звучить огидним фальшем.

Насамперед фаль ш и в о ототожнено в гимні сучасний кривавий злiпок СССР з історичною назвою Русь. Гимн СССР, а в тексті мова про „Велику Русь". І ця велика Русь, сказано в гимні, „сплотила в єдіно навєкі союз нерушимий республік свободних". Російським комуністичним шовіністам невдогад, що цей вислів їхнього гимну цілковито суперечливий. Раз „сплотила", то яка ж тут свобода. Адже не вони приєднались, а вона їх „сплотила" та ще так, що море крови пролито й мільйони людей загнано в табори смерти. В якого сірка очей позичали автори цього гимну, коли писали про „союз республік свободних". За цим логічно виголошується слава цій „вітчизні" та побажання, щоб знамено „народів" вело від „победи до победи", тобто все той же „гром победи раздавайся", що його вигукує російська нація, почавши від скаженого Петра. Отже, імперіялізм у безконечність, аж поки вже не буде кого перемагати. Звичайно, все це підпирається авторитетами: „Ленін нам путь озаріл", „Сталін вирастіл на труд", а не на якусь там радість чи щастя, тобто й гимн вимагає того самого „виконаті й перевиконаті".

Але особливо характерне обличчя російської нації засвідчене в мовостилі цього гимну. Тут мало - мало не дійшло до національної травмою поверховой російської материщини. Справді чого варті такі стилістичні перлини: „захватчіков подлих с дорогі сметьом". Не кажемо вже про те, що це фальшивка, бо ніхто не захопив їхньої території й цілу, навпаки, вони загарбали чужі території, зокрема там, де й не воювали (Японія). Алеж чому хоча б фальшивку не висловити гідним вищим стилем, а не стилем базарно - босяцьким! Звичайно, стиль національного гимну відповідає обличчю нації. Отож, російський комунізм вводить у державний гимн, сказати б, новий мотив стилістичний, ми б його назвали бестіяльним. Чи чувані ви такий стиль у гимнічній літературі всіх віків усіх народів? Порівнявши цей сучасний російський національний гимн з „Марсельєзою", маємо уявлення про обличчя російської нації на даному етапі.

Яке ж обличчя українсьої нації в тому „союзі республік свободних"? Окупант дозволив те обличчя показати, дозволив національний гимн УССР. На жаль, не знаємо ні тексту його, ні мелодії. Та не тільки ми не знаємо, не знають його й українці в УССР. Той гимн дозволений на експорт і тільки. В УССР виконують лише гимн СССР, тобто російський. Про гимн УССР там ніхто й не згадує. Навіть Українська Радянська Енциклопедія згадує про гимнічну літературу стародавніх народів, історію російських гимнів, але не згадує жадним словом про гимн УССР, не кажучи вже про історію гимнічної літератури української, куди належить, звичайно, не тільки „Ще не вмерла Україна", а й, наприклад, гимн „Чи довго ще кривді надсилі томити", слова Гетьманця, музика Лисенка. Про це українець в УССР ніде не довідається. Зате про всякі „гром победи раздавайся", „славься, славься, наш русский цар" та всякі інші виміри російського імперіялізму й шовінізму йому товкуть у голову на кожному кроці.

Цей факт навмисного замовчування україн с ь к о ї гимнічної літератури з наказу окупанта, замовчування всього, що нагадувало б українському народові його національне обличчя, національне існування, його боротьбу за національну самобутність і національну державність, примушує нас поставитися до справи українського національного гимну якнайуважніше. Ні текст, ні мелодія гимну „Ще не вмерла Україна" не можуть виконати свого призначення. Така емблема, таке національне обличчя не відповідає дійсності. Ми не можемо погодитися мати таке національне обличчя, як показує цей гимн. Наш гимн і в тексті, і в мелодії мусить відповідати найвищим вимогам цього жанру.

Подамо деякі напрямні щодо характеру національного гимну.

Від національного гимну вимагається спрямованости на народні почуття, якщо ми хочемо, щоб він не звучав відчужено або фальшиво. Через це мелодія гимну мусить бути легка для сприймання й виконання, мусить бути побудована на звичних для народу інтонаціях без ускладнення мелодійними оздобами та додатками. В музиці гимну мають домінувати внутрішньо - психологічні стимули, як і мотиви національного характеру. В наш час неодмінні й мотиви всельодські, що були б дорогоказом до розв'язки найпекучіої проблеми сучасности.

Оскільки мовиться про неодмінну наявність у національному гимні мотивів національних, а до того ж легких для сприймання, спрямованих на масові почуття, побудованих на звичних для народу інтонаціях, то звідси висновок, що підставою для побудови гимнічної мелодії мусять стати народні пісні. Відомо, що діяпазон мелодій українських народних пісень широченний. Багато серед них урочистих, поважних, бойових і глибоко - страдальних. Мелодія теперішнього нашого гимну не гимнічна. Звичайно, в національному гимні зовсім зайвими були мотиви сентиментальні, романсово - мінорні, як і танцювальні. Потужність страждання і геройзму, конструктивна ясність, мужній порив, вольова цілеспрямованість, як це є, наприклад, у „Марсельєзі".

Задимілася у стражданнях Україна, почавши від зруйнування Києва Батиєм і до останних днів. Тому страждальний мотив мусить зазвучати в нашому гимні з такою виразною силою, щоб викликав максимальну творчу напругу в нашого народу в напрямку визвольної боротьби за свою самобутність, як свого часу викликало її геніяльне „Гей, не дивуйтесь". А й цього мало. Як свого часу „Марсельєза" стала прапором визвольної боротьби народів, так наш новий гимн мусить стати прапором всеглядської боротьби проти бестіяльної тиранії, що й еманацію нестримно, з упертою звірячою скаженілістю ширить російська імперія вже на третині земної кулі.

Тепер можемо підсумувати ті мотиви, що мусять зазвучати в мелодії й тексті нашого гимну. Це мали б бути мотиви: 1) страждальний, 2) переможний, 3) історософічний, 4) всельодський.

Ще слід сказати про технічну сторону цієї справи. Це — про неодмінне поширення гимну в грамзаписі та пересилання в Україну через радіо. Щодо цього, то в Україну треба б пересилати й тепер через радіо хоча б цей гимн „Ще не вмерла Україна", бо й його там не чують.

(Кінець)

ПРЕМІЮВАЛИ ТАРАСА МИГАЛЯ

Львівський відділ Спілки Письменників УССР минулого року встановив спеціяльну нагороду за „найкращі твори" проти українських націоналістів. „Літературна Україна" з 21 листопада повідомила: „Другий рік Львівське обласне відділення Спілки журналістів присуджує премію імені Кузьми Пелехатого кращим публіцистам області. Нині цієї почесної премії удостоєний T. Мигаль.

СВІТОВИЙ КОНГРЕС ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ

О. Д-Р В. КУШНІР, ПРЕЗИДЕНТ ПАУК

ВСТУПНЕ СЛОВО

(4)

Справу нашої дії на відтинку національної культури заторкуємо з належною увагою у Маніфесті нашого Конгресу до українців в діяспорі. На цьому відтинку не може бути залишена облогом ані одна ділянка нашої праці, а спеціяльну увагу треба присвятити справам виховання молоді, розвоєві духової творчости і збереженню наших культурних надбань. На спеціяльну увагу заслуговують наші церковні справи. А поза тим справи господарські, організація фінансів, охорона здоров'я і т. д. — всі ці ділянки мусять бути охоплені нашою увагою і працею. Організація сил громади для сповнення всіх цих завдань — це єдина запорука нашого успіху, бо тільки праця і жертва нашого життя мають свою справжню вагу.

А тепер переходимо до незвичайно важливого відтинку нашого життя: до організаційної дії.

Ми мусимо собі усвідомити, що єдність українського народу в рямцях одного зорганізованого тіла це життьова конечність збереження українства при житті так на сьогодні, як і на майбутнє. Існування українців та їх успішна боротьба за свої права залежатиме всеціло і виключно від внутрішньої організації поодиноких українських громад та від їх успіху на відтинку поглиблення української свідомости, формування релігійного, культурного та інтелектуального життя і соціяльного зформування, — те, що в результаті дасть солідний характер української людини у вільному світі. Треба докласти усіх старань, щоб усі ці завдання були належно координовані центральними репрезентаційними організаціями, які охоплювали б усе зорганізоване життя поодиноких країн.

Побіч справ культурних, соціяльних і господарських, наш Світовий Конгрес Вільних Українців має ще інший дуже важливий аспект.

Український народ є народом християнським

В духовості українського народу дуже виразно бринять дві струни. Обидві ці струни дав нам Бог може в більшій мірі, як якомунебудь іншому. Одна струна — це наше українство, а друга струна — це наше християнство. Українська струна — це українська громадськість, а християнська струна — це українська Церква. Ці обидві струни в житті українського народу нерозривно злучені. Якщо українська людина з будь-яких причин віддаляється від української Церкви, тоді така одиниця, як знаємо з досвіду, рівночасно перестає бути українською людиною. З другого боку, якщо українська Церква з будь-яких мотивів відчужила б себе від української людини, тоді вона перестала б бути українською. Якщо б одне чи друге виявилось на більшу скалю, тоді трагедія українського народу неминуча. Разом з кризою народу — в кризу попадає неминуче українська Церква. Це мусить тривожити провідників нашого громадського життя.

Ми віримо, що українці в діяспорі знайдуть своє стійке оформлення, і тоді українська Церква завершиться у формі патріярхальної системи. Тоді іскра Божої благодаті не тільки буде нас піддержувати і скріпляти у наших змаганнях, але рівночасно підніме нас до високих і святих ідеалів. Як запоруку цього, з висоти нашого Першого Світового Конгресу Вільних Українців, я ще раз щиро і сердечно вітаю між нами наші Церкви — Українську Православну Церкву і Українську Католицьку Церкву у високодостойних особах наших Блаженніших Митрополитів, Високопреосвященніших Архиєпископів і Єпископів, Всесвітліших і Високопреподобних наших Отців духовних, та представників Українських Протестантських Церков, яких Боже Провидіння покликало до цієї апостольської місії. Душа української Церкви є душею українського народу, і цей Божий Акорд неможливо нічим заступити.

З цим Божим акордом у наших серцях кораблем нашого першого Світового Конгресу випливаємо на широкі води. Там напевно стрінемося з противними вітрами, з високими хвилями та з підводними скелями. Але повороту нам не має. Ми відчалили від берега з твердою постановою в наших серцях причалити до обіцяного берега, до берега гідного і достойного життя так у країнах нашого поселення, як і на нашій батьківській землі, землі цілого українського народу.

Як я вже сказав, Світовий Конгрес Вільних Українців — це історична подія, яка буде мати незаперечні історичні наслідки. Міра цієї історичної події перерастає склад наших делегацій, висоту нашої думки і красномовність наших промовців. Бо хоч яким величним являється нам усім зовнішній образ першого Світового Конгресу Вільних Українців, поза його зовнішніми формами і проявами криється щось, що є багато більше й цінніше. Наші почування і думки всіх нас тут присутніх летять далеко далі. Вони обіймають многотисячні наші поселення в усіх країнах вільного світу, не загрожуючи нікого, і документують нашу незламну волю жити повним життям вільних і самостійних народів нарівні з усіми іншими повноправними народами вільного світу.

Фінікс, Арізона
АНТИКОМУНІСТИЧНА ДЕМОНСТРАЦІЯ

Старанням Комітету Поневолених Націй у Фініксі а головно його голови інж. п. В. Чопівського влаштовано 7-го листопада протестаційну ранню молитву в однім з ліпших ресторанів міста Фініксу. На цю демонстрацію явилося понад 100 осіб різних поневолених національностей і репрезентантів від різних церков, уряду, товариств та політичних угрупувань.

За почесним столом засіли одинадцять лідерів церковних в особах: Мічел Е. Рейналдс, капелян амер. арм. полковник емерит, о. М. Горошко, парох укр. кат. церкви, пастори і міністри — Рейманд Тюсенг, Павл Бакард, В.С. Бойсі, Кейт М. Дженсен, Джеймс Керр, Еврет О. Кооке, Веслі Дербі, Френк Брантон і Ришард Берне.

Інші репрезентанти: п. Стен Тирлей, — репр. стейтової легіслатури спікер сенату, і п. Ришард Бакарах асистент губернатора Арізони. Від товариств, клюбів і політичних угрупувань: п. Майк Нобел — президент товариства „Амер. Молодь Волі", Доналд Джентрі — президент товариства „Республіканська молодь", п. Чарлз Пінян — голова Американського Легіону, п. Френк Мериш від Джан Бирч Сосаєті, координатор на західні стейти. Демонстрацію відкрито молитвою, котру провів Чез С. Полінг, міністер церкви всіх християнських віровизнань.

Головний промовець демонстрації д-р Велдон П. Шафстолл, професор Арізонського стейтового університету, виголосив знаменну промову, в котрій представив хід російсько - комуністичної дії за 50 років. Вичисляв всі поневолені краї, а спинився більше на поневоленій Україні, що, мовляв, така багата країна на хліб, чому там в роках 1930-1933 панував такий страшний голод, де згинуло понад 5 мільйонів невинного населення тільки тому, що не підтримували комунізм. Публіка нагородила його гарячими оплесками. В кінці твердо підкреслив, що прийде час, де впаде комуністична тиранія і запанує воля.

Отець М. Горошко провів кінцеву молитву. Голова Комітету інж. В. Чопівський закрив демонстрацію. Демонстрація пройшла спокійно.

Від год. 1-ої до 2-ої по пол. інж. В. Чопівський виступав на радіо в телефонічних запитах, на котрі давав вичерпуючу відповідь. О 4-ій годині по пол. і о 7-ій вечора він був запрошений на головного спікера до товариства „Молодь Америки за Волю" та до жіночого товариства „Метрополітен Репаблікен Вімен".

Інж. В. Чопівський втішається в місті Фініксі великою пошаною.

В. Л.

Нова вистава Л. Крушельницької „Голуба хустина"

Ліда Крушельницька вісімнадцять років працювала в студії Гірняка - Добровольської. Вона брала участь в усіх виставах, які протягом цього часу театр виставляв у Ню Йорку. Грала в „Тартюфі", в „Лісовій пісні", в „Пошилися у дурні" (в цій п'єсі вперше вона грала Горпину ще у Відні в 1944 р. в поставі Гірняка) і інших п'єсах.

Пізніше Ліда Крушельницька належала до „Театру Слова" О. Добровольської, а в 1965 році перебрала від неї дитячу студію мистецького слова.

Багаторічна співпраця з О. Добровольською, досвідченим режисером - педагогом, виховала в Крушельницькій смак і почуття міри. Ми бачили минулого року „Летючий корабель", і нас вразила професійність вистави, відсутність аматорщини, гарні декорації і костюми. А заграти п'єсу з п'ятдесятьма дійовими особами — дітьми, що з них найстаршому чотирнадцять років, справа не легка. Більшість дітей ніколи не грали на сцені. Всі вони народились в Америці, а є такі, що й батьки їхні, і діди народились тут. У школі, на вулиці діти говорять по-англійськи, і тому праця з ними вимагає надзвичайної терпеливости. Тут передусім вивчається мову. „Як ти говориш? — чуємо раз-ураз. — А що, як нас почує пані Ліда?"

Ліда Крушельницька, ввічлива, мила людина, і тому багато охочих зголошуються їй на поміч. Це не тільки мами дітей, що беруть участь у виставі, часом це сторонні люди, які потрапили „на вогник" до кімнати, де шиються костюми, клеються афіші й відбуваються проби. Величезна праця тут робиться скромно, без галасу, без метушні. Стіни домівки „Думки" прикрашаються масками, коронами, деталями майбутніх костюмів. Більшість костюмів, а їх п'ятдесят, вже готова. Їх пошили матері для своїх дітей за ескізами Ярослави Геруляк.

10-го грудня ми побачимо нову казку - виставу (за А. Шияном) „Голубу хустину".

На цей раз вистава обіцяє бути ще кращою за попередню. Юні актори „Летючого корабля" за рік зміцніли, стали певними себе, лише зрідка відчувають страх перед сценою, а більшість грає з завзято.

Ліда Крушельницька зробила цікавий експеримент, змусивши своїх акторів замінятися ролями: ті, хто грав злих в „Летючому кораблі", в „Голубій хустині" гратимуть добрих, і навпаки. Тяжко впізнати в демонічній Змиюці вродливого шляхетного Правду. З Кривди вийшов прекрасний Князенко. Лілея - жаба стала пажем Забудьком, Лісограй — Бабою - Ягою. Улюблена дітьми Попелюшка цим разом буде Снігуронькою.

Над складною ролею Лебідоньки працювати довелося особливо багато. Лебідонька сліпа. Треба було її навчити ходити і рухатися так, щоб глядач повірив, що дівчина не бачить. Для цього пані Ліда зав'язувала Лебідонці очі. Результат вийшов знаменитий. Ми віримо, що великі, широко відкриті очі Лебідоньки — невидющі. Яке ж наше здивування, коли довідуємося, що в попередній виставі вона грала Людоїдку. Буде тут звичайно і чудесний Котик. На цей раз він гратиме Золоту Рибку і Зайчика.

У виставі багато музики, пісень і танку. Добрий балетний вишкіл дітей дозволяє деякі сцени поставити як танок - пантоміму. Такою сценою є бій добрих і злих сил. Такою сценою є чудесне па-де-де Золотої Рибки і Князенка. Будуть тут танки русалок, сніжинок, — майстерно вплетені в дію. Співпраця Роми Прийми з Лідою Крушельницькою приносять якнайліпші досягнення.

Гарна музика Недільського базується на українському фолькльорі. При фортепіяні відомий нам усім Володимир Гентиш.

Маски, костюми і декорації роботи знаної малярки Слави Геруляк. З нею нюйоркська публіка вже знайома — це вона оформлювала минулого року Новорічну залю в Народному Домі (більшість з тих прикрас придбав для себе Рокфеллерівський університет). Але про Геруляк - оформлювача писати треба окремо. Сподіваємося, що цим займуться наші мистецтвознавці.

Найкращим різдвяним подарунком для дітей цього року буде „Голуба хустина".

Оксана Буревій

Про видання антології українських поетів, які живуть за межами України

Вже декілька разів за останні місяці в київській пресі, в тому в „Радянській Україні" та в емґебівському органі „Вісті з України" були згадки про українських письменників, які живуть „за рубежом", поза СССР і країнами сателітами Москви, що варто було б видати їхні твори. Найновіша згадка на цю тему опублікована в київській газеті „Літературна Україна" з 24 листопада 1967 р., під назвою „За традицією". Там сказано, що на засіданні Київської університетської студії до молодих поетів і прозаїків промовляв секретар Спілки Письменників УССР Іван Драч: „Розповідаючи про свою поїздку до Америки, він, зокрема, зупинився на творчості нью-йоркської групи українських поетів. Студійців зацікавили твори Віри Вовк, Юрія Тарнавського, Патриції Килини, Богдана Бойчука, Богдана Рубчака. Студійці підтримали висловлювану вже в пресі думку видати антологію українських поетів, які живуть за межами України"...

НА ДНІПРОПЕТРОВЩИНІ ВІДКРИТО ПАМ'ЯТНИК З РОСІЙСЬКИМИ НАПИСАМИ

Велетенського розміру, у формі стіни з барельєфами пам'ятник „героям борцям за справу комунізму" відкрили у м. Новомосковському на Дніпропетровщині. Із фотознімки в „Культурі і Житті" з 16 листопада видно, що всі написи на тій стіні зроблені російською мовою...

Михайло Стар про знехтування СССР Декларації Людських Прав

Оттава. — Ще перед прибуттям на СКВУ, де провідник офіційної опозиції в парляменті Канади посол Михайло Стар мав головну промову на Маніфестації свободи України в Ню Йорку, він звернувся в Оттаві до прем'єра канадійського уряду Лестера Б. Пірсона з запитом, чи уряд Канади порушить справу знехтування Совєтським Союзом Декларації Людських Прав? Тижневик „Український Голос" із 15 листопада повідомив, за відомим „Генсард" з 2-го листопада, про ту розмову в парляменті між лідером опозиції і прем'єром. Михайло Стар сказав: „Пане спікер! Я хочу запитати прем'єра, чи він одержав листа з датою 31 жовтня 1967 р. від канадійських національних організацій, членами яких є громадяни з країн східньої й центральної Европи, в якому вони запитують, чи Канада візьме до уваги їхнє прохання та чи розпічне дипломатичні заходи у зв'язку із знехтуванням універсальної декларації про людські права в Совєтському Союзі?"

На це прем'єр Пірсон відповів: „Пане спікер, я не пригадую собі, щоб таке прохання я одержав, але я радо розгляну цю справу".

М. Стар: „Я маю додаткове питання до міністра закордонних справ: після, того як прем'єр матиме можливість розглянути те прохання, чи тоді міністер закордонних справ через нашу делеґацію в Об'єднаних Націях застосує безпосередні заходи, щоб цю справу подати до уваги генеральної асамблеї?"

П. Мартин (міністер закордонних справ): „Пане спікер, я буду радий розглянути негайно проблему, яку підніс мій достойний приятель у своєму питанні".

Заклик до громадян, які походять з Камінки Волосянської, пов. Рава Руська

Громада Камінка Волоська зі своїми чотирма парохіями, а саме: Камінка, Старе Село Камінка Липник, Камінка Нова-Криве, Камінка Лісна — була одною з найбільших громад в Галичині (Західня Україна). Вона вславилася своїм патріотизмом у другій половині дев'ятнадцятого і в першій половині двадцятого століття. З Камінки Волоської походило чимало інтелігентів із селянських, учительських і священичих родин, які брали активну участь в національнім і політичнім житті.

Я постановив написати й оголосити друком працю про Камінку та її інтеліґенцію, але бракує мені потрібного матеріялу.

Тому прошу шановних громадян ,які походять з Камінки Волоської, повіт Рава Руська, як також і їхніх потомків, подати мені дані про свідоміших селян, священиків, учителів, а також по можності докладний список інтеліґентів, які вийшли з селянських, священичих і учительських родин; в першій мірі всі дані про себе: уродився, з якої походить парохії, де скінчив середню школу, університет , чи учительську семінарію, своє фахове заняття на Рідних Землях і тут на вільній американській, чи канадійській землі.

Одночасно прошу подати мені адреси знаних Вам односельчан, щоб я міг з ними порозумітися і засягнути від них потрібних інформацій.

Якщо хто з Вас має якінебудь записки про Камінку, прошу мені їх переслати, а я по використанні з подякою поверну їм.

Прошу також подати мені, яким датком Ви могли б причинитися до видання друком написаної монографії про Камінку.

Всякі інформації про Камінку Волоську прошу пересилати на мою адресу: о. Петро Чавс, 23 Дель Монте Стріт, Рочестер, Н. Й. 14-621.

Сподіваюся, що мій заклик знайде відповідний відгомін у Ваших серцях.

о. Петро Чавс

уродженець Камінки Волоської-Пільце .

1003 ПЛЮС ТРИ МІЛЬЙОНИ

(Продовження зі стор. 2-ої)

ших державницьких досягнень. Але святкування наших великих роковин ми досягнули на СКВУ.

Були деякі побоювання відносно форми святкування цих роковин, які покриваються з 25-літтям повстанської боротьби УПА. Нормально — а нормального в нашому житті ми не частенько бачимо — ці дві річниці повинні одна одну доповнювати. Та в сучасних наших обставинах існують у нас „нюанси", і ми знаємо, чим то окремі наголошення такої чи іншої річниці пахнуть. Нам завжди нечиста сила підсуне якісь „нюанси"...

Усі побоювання розвіялись. Їх розвіяли зацікавлені сторони, і за це належиться подяка і особливим прихильникам тільки 50-ліття, і гарячим приклонникам 25-ліття. Національний фронт знову переміг. Бо віддано всю пошану, як і належить, основам нашого державного відродження півстоліття тому, а також відмічено всіма з усією пошаною геройські роки чвертьстоліття тому. Це відмічалось на самому Конґресі, на нарадах груп, середовищ, аж до громадської наради, зорганізованої Представництвом УНРади. Потягнення всіх було політичне і розумне, і воно зразу забрало вітер з-під вітрил таких, які готувались доказувати „свою правду".

Сторінка в „Ню Йорк Таймсі" з величезним заголовком „Українська Національна Революція — проти російсько - большевицької революції", яка вийшла двічі під час Конґресу, поставила крапку над „і" відносно нашого державного кореня і для чужих, і для своїх.

Усі промовці, представники окремих країн поселення, провідники середовищ та установ повертались один за одним до вихідної точки нашої державности, наголошуючи наше 50-ліття, і півстоліття традиція відродження стала ідею, що цементувала національний фронт. Тому не диво, що на Конґресі, нарадах, демонстраціях сотні людей спільно діяли і гордо носили залізні хрести, хрести Петлюри, нові золоті хрести УПА, видані упівськими комітетами, або воєнні хрести, видані повстанцям УНРадою. Якщо б хтось шукав гірких усмішок в сторону наших „перестарілих" із Визвольних Змагань, коли б дошукувався перекошених уст, що з посмаком полину ставили питання в сторону УПА, чи, мовляв, „виплатилося нам робити повстання?" — він би їх не помітив. Від крутян і повстанців Холодного Яру до повстанців Волині і Карпат — це була лінія нашого фронту. Це не був припадок, це був національний глузд.

Тома Гиндик

УСМІШКА

(На Союзівці в Гостинниці)

— Чи можна вам подати каву? Питає дівчина з бровами чорними й зеленими очами.

І хоч звичайно кави я не п'ю, але чи сила є сказати — ні!

— І ще що вам подати? Питає дівчина й усмішка радісна розцвіла на устах її.

Я саме попросить хотів чомусь якраз усмішки в неї, але я не смів...

Вона ж сама, догадлива, мені в дарунку на лиці своїм чарівно-молодім її подала.

**

А біля мого столика двоє супруг, мабуть по шістдесятці добрій з гаком...

Які опромінені їх обличчя!

Сьогодні на листку „Меню" для пані Софії з нагоди уродин її, побажання надрукували: МНОГИХ ЛІТ!

Та тут іще не все.

Дівчата принесли ще й торт уродиновий й засвічені три свічечки і почали на нуту „Ґайдамаків" співати многих літ.

До хору цього й ми, сусіди, долучилися.

І хоч котилися цюрком по борознами з'оранім обличчі пані Софії сльозини, вона нам радісну усмішку вдячности глибокої стелила.

**

Мені здавалося, а може й справді так було, що „ніби приятель" колишній мій, хотів, мене принизивши, самому вище стати.

Які їдкі почуття заздрости мене палили цілу ніч! І вранці й цілий день наступний я не міг найти спокою.

А вечором, я сам не знаю як, зустрівши „ніби приятеля" віч на віч, я з дива остовпів.

Коли я проходив біля стола його, він раптом став і попросив мене „присістися на хвилю".

Ну що ж! Не було ради, треба сісти, бо... люди дивляться.

На столику були чарки наповнені „спірітуаліями".

Мій „ніби приятель" простяг до мене руку з чаркою й сказав: Прости мені, я не хотів тебе вразити, я просто так забувся був чомусь...

І щира, дійсно щира усмішка просила прощення.

І з „ніби приятеля" став він знов для мене другом.

П О Д Я К А

В дні 4-го вересня 1967 року відійшов ненадійно і передвчасно мій Друг і Муж

Д-р ВОЛОДИМИР ВРЕЦЬОНА

Багато Рідних і Приятелів поспішили з духовою підтримкою в моїм глибокім смутку і за це їм всім щиро дякую.

Особливу подяку і вдячність передаю п-ві Івановї Мандзич з Бей-Шор, який був з Покійним в часі наглого захворіння, за Його опіку, скору поміч і перевезення до лікарні.

Дякую п. Ст. Ярош за скоре прибуття, а п. Б. Рак і д-р Нілі Пелехович-Гайворонській за повну посвяти поміч в тих тяжких днях. Теж дякую п-ству Теодорові Джус за готовість помогти.

Дякую Всечеснішому о. А. Кучмі за відправлення Панахиди, Служби Божої та переведення похоронів.

Дякую Другові Покійного п. О. Стецурі за зібрання хору і всім, що співом звеличали похоронні відправи та працальною піснею „Ніч вже йде..." провели Покійного в Останню Дорогу.

Дякую за участь представникам організацій Лісових Чортів, Пласту, Лікарського Товариства, КЛК, Українського Інституту Америки, як також Дорогому проф. д-р Смаль-Стоцькому — НТШ і пані М. Душник — УНС.

Дякую Куріневі Лісові Чорти за численну участь і за таке символічне зложення пластового капелюха і китиці квітів на відкритій домовині.

Дуже дякую Друзям-Лікарям, що супроводили домовину.

Дякую за працальні слова панам В. Савчакові і П. Пясецькому — від Пласту, та лікарям д-рам Ст. Ворохові від Лікарського Т-ва і Б. Филипчакові від приятелів, якому теж дякую зокрема за цінний дар грудки рідної землі.

Дякую сердечно Всім, що так численно прибули здалека і зблизька на відправи і похорони.

Моя щира подяка всім Паням за приготовлення й подання перекуски після похорону.

Щиро дякую теж цією дорогою Рідним, Приятелям, Знайомим, та був. Пацієнтам за всі вияви співчуття письменні, телефонічні і телеграфічні, за численні пожертви на Служби Божі, за величаві квіти, та щедрі датки на суспільні цілі. Сердечно дякую д-рам Дарії і Ярославові Ґеник-Березовським з Канади за теплі слова потіхи та прегарні квіти.

Ще теж на цьому місці щира подяка Всім, що брали участь в Панахиді в 40-ий День Смерти, що була відправлена Всечеснішим о. Гузарем на Союзівці.

Дружина ГАЛЯ БІЛЕНЬКА-ВРЕЦЬОНА

Бей-Шор, Лонг Айленд

СПОРТ

редагує В. СОХАН

КАЛЕНДАРЕЦЬ ЗМАГАНЬ УКРАЇНСЬКИХ КЛЮБІВ

„Тризуб", Філядельфія — — „Чорноморська Січ", Нюарк, мистецькі змагання Американської Футбольної Ліги відбудуться в суботу, 2-го грудня о год. 8-ій вечора на грищі покритому травою в залі Конвеншен Гол в Атлантик Сіті, Н. Дж. Перед змаганнями виступ групи танцюристів балетмайстра Д. Надраги і вибір „Королеви Українського Футболу" на 1968 рік.

УСК Нью Йорк — „Н. Й. Інтер", футбольні змагання з циклу гор за чашу ЗДА відбудуться в неділю, 3-го грудня о год. 2:00 по полудні на грищі Українського Спортового Майдану при 124-ій вулиці та 31-ій евню в Коледж Пойнті, Н. Й.

Карпатський Лещетарський Клюб Нью Йорк влаштовує у вівторок, 5-го грудня о год. 7.30 вечором Товариську гутірку при вечері в ресторані „Чехословак Прага" на розі Першої евню і 73-ої вулиці в Нью Йорку. Під час вечері буде висвітлений фільм з тенісових та плавацьких змагань на Союзівці, як теж буде обговорений плян лещетарського сезону КЛК.

— о —

УСК НЮ ЙОРК — „ЛЕВИ" ШИКАГО 2:2

Зустріч двох чільних українських футбольних дружин з нагоди Світового Конгресу Вільних Українців закінчилася нерішеною 2:2. До перерви вели „Леви" 2:0 зі стрілів Бравна і Михайла Ноги. В другій півгрі УСК здобув вирівняння зі стрілів Дж. Янга і Дімейна.

— о —

ДРУГА ПЕРЕМОГА СЕЗОНУ

„Леви" — „Орли" 4:2

Шикаго, 12-го листопада. — „Леви" перемогли заслужено польську дружину, відплатившись їй за весняну поразку та запевнивши собі місце у Вищій Дивізії. „Левам" була потрібна ця друга перемога осіннього сезону, щоб врятувати свій захитаний престиж та відзискати симпатії своїх прихильників. Зустріч „Левів" з „Орлами" велась у спортово-му джентельменському дусі. До 43-ої хвилини вели „Леви" з рахунком 3:0 зі стрілів юнака Бориса Шлапака, сина Володимира та Ольги Шлапаків, відомих підприємців. Четверті ворота здобув для „Левів" Ramíres на 82-ій хвилині. Двоє воріт для „Орлів" стрілив Віськевський на 74-ій і 87-ій хвилинах гри. В дружині „Левів" виступив коротко Андрій Козій, який повернувся з війни у В'єтнамі.

Склад „Левів": Банах, Еліяшевський, Медина, Бульба, Іваник, Акуна, Нога, Полюхович, Курбасієр, Гевара, Шлапак, Козій, Стахровський і Раміpез.

Резерва „Левів" здобула першу перемогу осіннього сезону над резервою „Орлів" вислідом 2:0 зі стрілів братів Люїса і Стефана Мінтянських. Ланковим резерви в осінньому сезоні є М. Мартинович.

Юнаки „Левів" перемогли 1:0 юнаків „Крил" (зі стрілу Матусяка) в неділю, 22-го жовтня, опісля програли 0:4 із „Атлясом", а в неділю, 5-го листопада здобули нерішену 2:2 із сербськими однолітками дружини „Ютс" (стрільці воріт — Матусяк і Мосіяк). Ланковим юнаків в осінньому сезоні є П. Стецько, а їхнім тренером Ростислав Маркевич.

„Крила" — „Марунс" 0:0
„Крила" — „Фіхте Рамс" 0:4

В передостанніх змаганнях сезону втратили сумівські „Крила" цінну точку в безворітній нерішеній і цим самим втратили нагоду повернутись з першої до Вищої Дивізії після однорічної перерви.

В останніх змаганнях сезону німці пімстилися над „Крилами" за поразку у весняному сезоні. „Крила", після втрати точки із „Марунс", вже не мали виглядів на чемпіонат і аванс до Вищої Дивізії. „Рамс" цією перемогою зайняли остаточно перше місце та місце в наступному сезоні у Вищій Дивізії. „Крила" закінчили сезон на другому місці Першої Дивізії Північ з точками 20:8 і відношенням воріт 33:16.

Петро Головатий

— о —

„УКРАЇНІЯНОС" У САН САЛЬВАДОРІ

На основі телефонічних інформацій відбула дружина „Тризуба" ось такі зустрічі на виїзді у Сан Сальвадорі:

Змагання за мистецтво Центральної і Північної Америки із С.К. „Аліянца" 12-го листопада, в яких „Тризуб" він вже на 15-ій хвилині зі стрілу Пасаче. При кінці першої півгри зійшов контужений Ферейра, а на початку другої половини виразно сторонничий суддя виключив з гри Луну і Полету за здогадну суперечку з ним. Решту змагань грав „Тризуб" в дев'ятку і в тому часі втратив двоє воріт. Зустрічі приглядалося 40.000 осіб, а близько 10.000 відійшло від брам стадіону через брак місць.

Другі змагання проти „Аліянци" грав „Тризуб" без Луни і Полети, які одержали дискваліфікації за попередні змагання. Одинокі ворота стрілила „Аліянца" під кінець зустрічі. Глядачів знову 40.000.

18-го листопада розіграв „Тризуб" товариські змагання з Збірною Сальвадору, які закінчилися нерішеною 1:1. Полета здобув ведення для „Тризуба" на 40-ій хвилині, а господарі вирівняли на 70-ій хвилині зустрічі, якій приглядалося 40.000 осіб.

„Тризуб" мав теж формальну пропозицію залишитися на ще один тиждень у Сальвадорі за повне утримання і оплату по 1.000 дол. за кожні змагання, але мусів відмовитись з огляду на визначені змагання АФЛіги. Побут „Тризуба" у Сальвадорі знаменний великою пропагандою для „Україніяное", які були впродовж довшого часу головною темою спортових вісток газет та журналів. П'ять сальвадорських часописів писали щоденно про „Україніянос" під великими наголовками на першій сторінці та поміщували багато знімок і декілька інтерв'ю з нашими змагунами. Десять сальвадорських радіостанцій говорили про „Україніянос" по кілька разів денно. Воротар Тарнавський став любимцем глядачів, які після перших змагань несли його на руках з грища. В одягальні „Тризуба" було завжди повно репортерів, а перед одягальнею та по всьому стадіоні кружляла дітвора із прапорчиками, на яких видніли написи „Україніянос". З цього турне видно, як багато більше міг би „Тризуб" зробити, коли б він мав більше зрозуміння серед загалу українських громади.

Я. Татомир

— о —

УСК — Н. Й. „ГОТА" 3:0

Ню Йорк, 26-го листопада. — УСК гарно започаткував другу рунду змагань за мистецтво „Великої Десятки" НАФСоюзу, перемагаючи тверду й амбітну дружину „Готи". УСК був кращий технічно і надавав тон грі впродовж цілих змагань. В першій півгрі прогавив напад УСК-у декілька ворітних нагод і щойно на 35-ій хвилині здобув Дімейн ворота з подачі Гарві. Ще перед перервою Ганнавеї двічі втратив шанси післати м'яч до воріт „Готи" із шістнадцятки. Початок другої півгри пройшов із змінним щастям через зміни в укладі „Готи", але після здобуття других воріт зі стрілу Гарві перейшла „Гота" вповні до оборонної гри. Тоді, так як і в першій півгрі, застосовували німці тверду і брутальну гру та притягалися грою на „авти". Це не врятувало „Готи" від дальших наступів УСК-у, який в кінцевій фазі зустрічі загрив найкраще. На місце Арілса ввійшов Чорний, який у 81-ій хвилині після гарну подачу Ганавеєві, а цей прорвався через оборону і вмістив м'яч у сітці „Готи". Найкраще заграли в дружині УСК-у: Смага, Фіві, Дімейн, Гарві та Чорний, якого варто б висилати на грище на цілу половину, бо він був кращий від свого попередника.

УСК резерва — Н. Й. „Гота" рез. 4:1.

Славно резерва УСК-у!

І. Дзядів

— о —

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" — „БРІТАНІКА" 0:2

Нюарк, 18-го листопада. — Другої поразки з „Брітанікою" зазнала „Ч. Січ" в мистецьких змаганнях І-ої Дивізії АФЛіги, що відбулися в суботу вечором на міському стадіоні із електричним освітленням. Як і в попередній зустрічі у Вашингтоні, в початковій фазі гри „Ч. Січ" була рівнорядним суперником, а вже в дальших хвилинах і особливо в другій половині мала значну перевагу. Обидва голі, що їх для „Брітаніки" стрілили Блюмфілд і Фрейзер в 15-ій і 18-ій хвилинах, влетіли до воріт „Ч. Січі" саме в часі, як завдання воротаря виконував В. Каздоба. Постійний воротар „Ч. Січі" Махник прибув на змагання з 20-ти хвилинним опізненням.

Щойно після прибуття Махника почали січовики відважніше наступати, примушуючи гостей до більш дефензивної гри. В другій півгрі „Ч. Січ" в більшості володіла м'ячем, але неміччний напад не спромігся на здобуття хочби одного голя. Можливості вирівняти вислід, а навіть виграти змагання, змарнували: Чайка, Чижович і Ніколіч, які перестрілили навіть порожні ворота „Брітаніки". Кілька грізних підворітних ситуацій енергійно ліквідували оборона і особливо знаменитий воротар, яким є Роуз. Склад „Ч. Січі": Каздоба (Махник) Воробець, Яковина, Кремоніні, Бест, Німерчинський, Чайка ,Снилик, Ніколіч, Чижович, Л. Вільчак, В. Вільчак, Сефараджі.

2-ГО ГРУДНЯ В АТЛАНТИК СІТІ

У суботу, 2-го грудня „Ч. Січ" виїжджає до Атлантик Сіті, де о год. 8-ій вечором відбуде треті з черги лігові змагання з „Тризубом". Ця велика зустріч відбудеться у величавій закритій залі „Конвеншен Гол". Перед грою і в перерві передбачено відповідну мистецьку програму, що її приготовляє Управа „Тризуба". Члени і симпатики „Ч. Січі", які бажають поїхати на цю велику спортову імпрезу, можуть голоситися в домівці Т-ва. Автобус від'їде з-перед дому УСТ „Ч. Січ" при 690 Сенфорд евеню в пополудневих годинах.

Важливі Ширші Сходини Членства УСТ „Ч. Січ" відбудуться в п'ятницю 1 грудня в домівці Т-ва.

О. Твардовський

ПЕРЕД ЗМАГАННЯМИ „ТРИЗУБ" — „Ч. СІЧ" В АТЛАНТИК СІТІ

Найбільша заля світу „Конвеншен Гол" в Атлантик Сіті, Н. Дж., буде 2-го грудня місцем змагань „Тризуба" із „Чорноморською Січчю" за мистецтво Американської Футбольної Ліги. Перед змаганнями та в перерві виступить відома танцювальна група осередку СУМА з Трентону під керівництвом балетмайстра Дмитра Надраги. Крім цього буде проведений там же на залі вибір „Королеви Українського Футболу" з-поміж красунь, приявних на цих змаганнях.

Початок змагань визначений на год. 8-му вечора, але варто приїхати до Атлантик Сіті скоріше, щоб налюбуватися красою заходу сонця над океаном, пройтися по широкому дерев'яному помості, чи посидіти над берегом океану, вдихаючи свіже повітря. Комфортова заля „Конвеншен Гол" має центральне огрівання і в ній матимуть любителі футболу добру нагоду відпочити після вражень з відвідин Атлантик Сіті та проходів над океаном. До Атлантик Сіті ведуть знамениті шляхи, на яких тепер малий автомобілевий рух. Тому й подорож на ці атракційні змагання двох українських дружин буде для кожного провагою та відпочинком після цілого тижневої праці.

Я. Т.

ПРОПОНУЮТЬ ПОВЧИТИСЬ ГРАМАТИКИ

Польські газети „Гурнік", „Спортивна газета"й інші, з нагоди перебування київського „Динамо" в Польщі, познайомили своїх читачів із футболістами, але цілковито поперекручували їхні імена та прізвища, то на польський, то на російський лад. Проти цього виступила „Літературна Україна" з 24 листопада, зазначаючи: „у „Спортивній газеті" натраплено й на порушення правил правопису географічних назв. Якось в останній декаді публікувався цікавий нарис про змагання польських та наших львівських велогонщиків. Тут кілька разів повторено назву старовинного українського міста Стрия (письмові згадки походять з 1396 року) в дивному звучанні „Стрій"..."

УНСОЮЗУ ЗБОРИ ВІДДІЛІВ

СУБОТА, 9-го ГРУДНЯ 1967 р.

ШИКАГО, Ілл. Річні загальні збори В-ва св. Петра і Павла — 220 Відд. в Союзовому Домі. В програмі: Звіти уступаючої управи: голови, заст. голови, фін. і рек. секретарів та Контр. Комісії, вибір і запрherжання нової управи на 1968 р. Проситься чл. взяти участь у зборах. По закінченню зборів буде збирання чл. вкладок. — Управа.

НЕДІЛЯ, 10-го ГРУДНЯ 1967 р.

ГЕМТРЕМК, Міш. Річні збори Т-ва М. Шашкевича — 94 Відд. о год. 2-ій по пол. в Укр. Демокр. Клюбі при вул. Грилинг 2376. На порядку: звіт Управи і вибір нової на 1968 рік. — М. Борисkевич, рекр. секр.

ОЛІФАНТ, Н. Й. Річні збори Т-ва Запор. Січ — 363 Відд. о год. 2-ій по пол. в домі ч. 1003 Брук вул. Участь членів обов'язкова. — Управа.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Річні збори Т-ва Запор. Січ — 367 Відд. о год. 1:30 по пол. в Укр. Амер. Клюбі. На порядку: вибір управи на 1968 рік. Проситься вирівняти свої залеглі вкладки. — П. Дзюба, гол., Т. Песко, кас., В. Полович, секр.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Збори С-ва Пресв. Богородиці — 36 Відділ о год. 2-ій по пол. в Укр. Амер. Клюбі при 292 Гадсон Аве. На порядку: вибір управи на 1968 рік. Проситься вирівняти залеглі вкладки. — Управа.

ДІТРОЙТ, Міш. Загальні річні збори В-ва св. І. Хрестителя — 292 Відд. о год. 1:30 по пол. в УНДомі. На порядку дня: Звіт Управи, звіт Контр. Комісії, вибір управи і Контр. Комісії на 1968 рік. Дискусія та схвалення внесків і пляну праці на наступний рік. Обов'язком чл. є взяти участь у зборах. — Управа.

MONESSEN, Pa. Річні збори членів 338 Відд. о год. 1-ій по пол. в Укр. Залі на 2-ій вул. 213 Скунмекер Аве. Також проситься чл. з Донора і West Newton, які належать до 338-го Відд. На порядку: вибір управи на 1968 рік. П. Янковський, предс., М. Куць, секр.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

ТАРЗАН, Ч. 5912. Най боко не може втекти!

Розпачливим сильним рухом Бейкер здобув був тимчасову перевагу над Тарзаном... Але його нагло поцілив випадково кинений спис!

Найбоко попав в паніку в цьому зворотному пункті битви і почав втікати...

Але затримав жвавий і спритний д-р Лац!